

100 ★

NURIYE ECMEL

BUNU KIMDEN DUYDUN?

MERVE ÖZCAN

GÜLCE
ÇOCUKtimes

HOPLAMA İŞLERİ: $4+3=7$

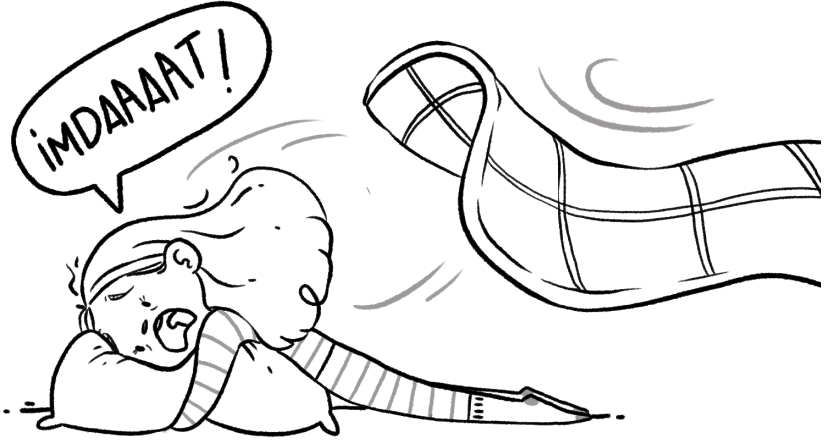
I. BÖLÜM

A llah'im nedir bu başıma gelenler..
"Beni bırak abi, beni bırak sen devam et! Bir adım atacak gücüm bile yok.

SEN DEVAM
ET / KENDİNİ
KURTAR

beni bırak
...

“Nuriyeee! Sızlanıp durma, hazırlan çabuk ol.”
Birden yorganımı üzerimden çekti.

“Eyvahlar olsun imdaaat!” diye bağırdım
ve yastığıma sarıldım.

“Bak Nuriye`m seni beklemem çıkıp giderim
haberim olsun. Derse geç kalacağız.”

“Ubeyd, Ecmel niye bağıriyor oğlum?”

Bu anneciğimin se-
siydi, canım annemin...
Benim fedakâr, güzel
annemin sesi, elleri
pamuk annem, beni
çok seven annem...

“Anne valla ben bir şey yapmıyorum. Nuriye Ecmel yine yatağından kalkmıyor. Onun yüzünden derse geç kalacağım. Bir şey de!”

Hemen kafamı kaldırıp ters ters baktım ama uykudan gözlerimi açamıyordum.

“Ya gitsene sen! Ben bugün okula gitmeme kararı aldım!”

Abim tepemden bana şöyle bir baktı ve güldü. Güldü dediysem güzel bir şey sanmayın. Abim böyle gülüyorsa kesin benim hiç gülmeyeceğim bir şey düşünüyordur.

Üstüme doğru yürüdü, eyvah!

ÖLÜMCÜL GIDIKLAMA

İki ayağımı birden koluna sıkıştırdı ve...
Acımasızca gıdıklamaya başladı!

Yetişin komşular!

Bu abim Ubeyd, dünya üzerindeki en sevdiğim ve en gıcık olduğum tek kişi. Neyse onun hakkında daha fazla konuşmak istemiyorum, gördünüz.

Artık yapacak bir şey yok, okula gidiyorum mecbur...

2. BÖLÜM

Ben Nuriye Ecmel, yedi buçuk yaşındayım, ikinci sınıfın yarısını bitirdim ve uykusuzum.

Benim BV.

- yaş: 7,5
- eğitim: 2. sınıfım
- uykusuzum şu an

Dün yardım derneğimizle ilgili çok önemli işlerim olduğu için biraz uykusuzum... Neyse yalan olmasın, abimin bilgisayarında oyun oynadığım için uykusuz kaldım biraz.

Ama ben ve birkaç arkadaşıma ait olan Alyanak Yardım Derneğimizin de mühim işleri vardı şimdi, o yalan değil. Bugün okuldan sonra caminin kadınlar bölümündeki dernek ofisimizde toplantımız olacak, onun için hazırlık yapmak için uğraştım. Yani derneğin kumbarasındaki parayı babamla birlikte saymakla... İki buçuk dakika falan sürdü bu olay ama sonuçta önemli bir işti.

İçim biraz geçti bunları düşünürken. Kafamı biraz sıraya koydum galiba ve gözlerim tatlı bir uykuyla kapandı...

“Ecmel?”

Uzaktardan bir ses geliyor sanki...

“Efendim anne?” dedim hızlıca.

Sonra sınıfta olduğumu hatırlayınca aniden sıçrayıp kalktım.

Tüh ya... Sınıftakiler tabii birden gülmeye başladı.

Öğretmenim de biraz güldü ama sonra hemen toplandı. “Biraz uykun var galiba?” dedi bu sefer tatlı gülümsemesiyle.

Sınıftaki gülenlere tip tip baktım, yani hepsine. "Yok öğretmenim, ne alakası var."

"O hâlde sıradaki sorumuzu sen cevapla tamam mı?"

Boğazımı temizleyip ciddileştim hemen.

"Tabii öğretmenim buyurun."

"Soru eki olan 'mi' nasıl yazılıyordu?"

"Elle yazılır öğretmenim."

dedim hemen. Sonra pişman olup cevabımı geri alıp çöpe atmak istedim.

Ama sınıftakiler durur mu hemen yeniden gülme-ye başladılar. İçlerinden biri hemen "Öğretmenim galiba Ecmel hâlâ uyuyor!" dedi. Ahmet Enes... Seni gözüme kestirdim oğlum...

Öğretmenimiz de yeniden güldü, ama sonra hemen herkesi susturdu. "Ayrı mı yazılır birleşik mi?"

Yanaklarım sıcaklamaya başladı, biraz da sinirlendim. "Ayrı yazılır." dedim ama sonra dayanamayıp sınıfa dönüp, "Ben gülecek bir şey göremiyorum. Görsem ben de gülerdim!" dedim.

Öğretmen hemen "Tamam çocuklar, olabilir böyle şeyler. Ben de bazen yorgun olduğumda şaşırabiliyorum. Neyse... Hadi diğer sorumuza geçiyoruz. Ferhan, sen cevaplamak ister misin?"

Sınıftakiler susmuştu ama ben hâlâ çok sinirliydim. Yanaklarım utançtan hâlâ sımıscaaktı. Kesin kıpkırmızı olmuştur...

